

Илија Бакић

УЗМИЦАЊЕ ПЕРСПЕКТИВЕ

наспрам решетки светларника
смирено у трептајима орбита
виртуелни двојник себе
чека

пакети двознаких слогова
бесловесно промичу вођени
магнетним праговима
боје су фатаморгана
негде у залеђу таласа плима

луна плеше високо

овог пута сребром премазана елегија
спаја два лика
ја и ја
без сенке

*

корита бродовља
мада засмољена
сашаптавају се са морем
со црта карте правих путева
а вода призива смер

небо
ослоњено негде на обале
овде се угиба
додирује пучину
и они срстају
спознајући своју истоветност

у том склопљеном оку
једра тек су
скорели облаци

*

даље од столице
бујају траве у шупљинама
иза тачке реченице
зри семење у муку
цвет сахне
боја хлапи
биљно се месо суши
као гласови ходочасника
које неће да услиши онај који је све или нико

*

свикла узмицању
као и мраку
вода ипак
 колеба се
у разливеним глибовима
 капилара

мраз прилази споро
призива
прсте
зев се отвара
кртој покорици

*

у чашицама расту власи
 таласају на ветру пута
 док
 међу њих заплетене љуспе
 коже
 сасушене листају се

лик пергаментa исписаног
 избледелог

речи нечитке намах немуште
 носе шифру
 разрешење загонетке мозаика
 под зодијацима
 само

дах их

отире

па лебде

и тек снег су

неми

*

у привременим собама светло
 споро путује
 кроз мочваре ноката наплавине обрва
 кроз тихи снег љуспи коже
 до ока

обручи сумпора узвраћају одраз
 слике се слажу у жижу
 а црвени одмак је раширена
 лепеза духова
 без сенке

*

жеђ плази низ зидове
 њене вреже

урастају у бетонске стубове
моста над шупљим крвним ровом
сикћу као бичеви док премрежују прашњаве
тргове на путу за исток
ка закривљеном хоризонту

гранање споро шири се
ослушкујући таласе
одлазак плиме

*

горки дим плута мирним ваздухом
свеже ноћи озвездане
не оглашава се само лебди
без сенке огледа се у мору
асфалтних стаза набораних
дубљим таласима
покушава да утисне свој лик

трне

*

прсти живе пребиру бледе власти траве
никле у сенци камена
слике се срећу
она коју изазива ткиво
и
она која је одраз њен
кад се дотакну једна ће бити
прогутана
метал је мек
бешумно склапа усне
скраћује лик

шетња пејзажом постаје
пучна вежба из заборављене вештине
срастања

ЛЕПТИР

01

Осећам пријатност док плутам празнином. Оним што ја називам празнина. Не знам како други то називају. Чини ми се да имају друга имена.

Мада именовање није важно ја волим да одређујем. Иако знам да именовање ограничава.

02

Развијених крила лежим на таласима.
 Подрхтавам на њиховим гребенима.
 Пуштам да ме носе.
 Пуштам да ме прстигну.
 Да потонем у доље.
 У непокрет.

03

У празнини има плима сунчевих.
 И осека.

Гравитација околних планета мерљива је али готово незнатна.
 Једва да криви путању мог лета.

Не захтева више од спорог замаха да бих се отргао.

04

Срећем своје сроднике на путевима.
 На укрштањима.
 Препознајемо се и приближавамо све док се не стопимо.
 Крила се следе.
 Мембране дрхтаво споје.
 А потом отворе.
 Сва моја унутрашњост истиче.
 Сва унутрашњост мог сродника истиче.
 Престајемо да се одређујемо.
 Престајемо да будемо посебни.

05

Упијам слике које ми шаљу квазари.

Читам их.

Јасне су. Довршене.

За њихово формулисање потребно је много снаге.

И свест да се сопствено постојање претаче у трајне поруке путницима.

Грађење цеди животну силу. Она из тела прелази у слике.

06

Ново тело плови у радости.
Сви утисци су нови.
Нема подразумевања искуственог.
То је трен свеукупне сингуларности.
Споја контрадикторности.

07

Струне пулсирају изнутра невидљивим протоцима. Простиру се по сопственим правилима. Воде у друге реалитете.

Пратим их само да упијам дрхтаје који буде одзиве у чулима за која нисам знао да их имам у телу.

Знам да је довољно склопити крила и пустити да те струна привуче и упије.

Тако улазиш у нешто друго. Непознато. Незамисливо
Неки сродници су отишли тако.
Нису се вратили.

08

Спој је ограничен.
Радост се прекида и зато је још дубља.
У неком трену, задатом нам, тела се враћају у себе.
Свако памти оно друго.
Лако му је да се загуби у омамљености.

09

Прах звезда таложи се на крилима.

Да га отресем не могу.

Зато допуштам путницима да се попну на њих. Док их носим према одредишту они лижу талог.

Чист уносим се и понирем смело и раздрагано.

10

Понекад остављамо део себе за ново тело.
И водимо га да се огледа у црној рупи у сржи галаксије.
Кад спозна свој лик слободан је да оде.

11

Плутам празнином. Оним што називам празнина.

Не знам како други то називају. Чини ми се да имају друга имена.

Мада именовање није важно, волим да одређујем, иако знам да именовање ограничава.

Јер, тако се потврђујем.

Ја сам тај.

Путник лиже росу са металног лишћа. Пажљиво, да се не посече. Горко је. Међу зубима остају љуспице рђе. Дотиче преосталу влагу и њоме кваси лице и очи. Спусти визир и навлачи рукавицу. У оклопу мрда раменима. У чизмама мрда прстима.

Осматра. Чека да светлост испуни улаз.

Конечно, измили напоље. Разгледа равницу пред собом. Хвата бљескове заосталих капи на сломљеном асфалту, арматури и прозорима.

Сунце се диже кроз маглу. Сенке су дуже.

На први пуцањ тргне се. Ипак, брзи погледи не откривају никакав покрет. Убрзо дође други па следећи. Климне. Смрзнути метал и пластика, нагло загрејани, пуцају. Дробе. Једном ће читав предео бити не остатак града већ безоблична гомила отпада. Сада се још назире путеви, нижи спратови солитера дижу се из хумки сопствених утроба. Понеки стуб љуља се на ветру који односи ноћни лед.

Кад се све изравна, неће бити склоништа. Неће смети да излази на отворено. Ловци ће га лако уочити, гонити и ухватити. Растргнути. Цепати месо у вриску гнева.

Стресе се.

Светло напредује према њему. Он се нагиње тако да му што пре падне на леђа. На соларне плоче. Треба му енергије да крене даље. Да побегне онима који верују да је само месо исправно и да не сме бити загађено машинама.

Киборг захвално пије топлоту.